
Horváth Elemér

LEVÉL LEOPARDINAK

Magányos és nihilista előd
a 3. évezred küszöbén
ezen a ködös márciusi reggelen
amely se születésnap se évforduló
engedd hogy megszólítsalak

semmi sem változott

a világmindenség éppolyan enigmatikus
s egyre céltalanabb
manzonit ma is olvassák és ünneplik
mint akkor amikor lehúzták az operette moralidat
s ültél a sarokban
elmarasztalt ateista púpos
rómában ezerszer több playboyt adnak el
mint leopardi-kötetet
jöllehet az utóbbi
az egyetlen illúzió mely elviselhetővé tesz
recanatit milánót firenzét
ha ugyan ez elégtétel neked
egyébként nincsen más
csak a könyörtelen bizonyosság
fiatalon vagy öregen
szilviától a végső búcsuzás
egyszerre közvetlenül s archaikusan
hideg halál és meztelen gödör

RECANATI

hátad mögött összesúgtak az asszonyok
„a bűdös gróf”
ez nem volt politikai nyilatkozat
te tényleg bűzlöttél
egy hónapban egyszer ha inget váltottál
a mosónők befogták orrukat
s minderre ráadásul még púpos

s pesszimista a nihilizmusig
ugyan ki szerethetett volna tégedet?
az anyád hálát adott istennek
ha fiatalon meghaltak gyerekei
az apádat felelőtlené nyilvánította a vatikán
s a te operette moralidat
indexre helyezte
manzoni egyszer bevallotta desanctisnak
hogy nem tudja megérteni
miért tekint téged bárki is költőnek
ma már tudjuk *the spirit blows where it might*
dante és montale között egyetlen orfeusz
és te sem tértél vissza *recanatiba*
gentis leopardae
terra ignuda

AMERICAN HILL

az évek folytán kedves lett nekem
ez a névtelen mahopaci domb
vacsora után sokszor feljövök ide
hogy egyedül legyek az időmmel
aljában két keskeny patak
hordja a hideg őszi vizeket
a patak másik oldalán
hallgatag jávorok
egy fölfordult terméskövön
elszívok egy cigarettát
s nézem a távolabbi csúcsokat
immár alkonyi ködben állanak
a horizont
nem végtelenre emlékeztet engemet
hanem a végesre és ifjúságomból
a tündér leopardira